

wasto tulema. Jānes liikus samasuguses nõuus, sest ta pidi oma kapse aeda katsuma. Kui siil sai jānest nägema, siis ta pakkus temale lahke häälega head hommi- kut. Jānes jälle, kes oma arvates suur ja hirmus uhke oli, ei wastanud midagi siili teretamise peale, waid ütles pilkaja kombel: „Mis sa ommeti wõra hommiku siin põllul aeled?“ — Siil wastas: „Ma aga lähen pisut kõndima!“ — „Sina kõn- dima?“ naeris jānes wasta; „mina ar- wan, sa peaksid ika ju paremat nõudma oma tulp-käppadega!“ — See sõna tegi siilile hirmust meele-haiget. Kõik muud ta suutis kannatada, aga oma jalgu tema ei lasknud laita, sest et need temale nõnda wiltu olid loodud. Seestap siis wastas siil jānele: „Wõi sinna siis arwad oma jalgadega suuremat jõudwa arateha?“ — „Seda teada!“ kostis jānes. — „Seda peaksime ommeti kord arakatsuma!“ ütles siil. „Weame kihla, kui meie wõitu jook- seme, küll ma ika jooksen sinust mööda!“

— „Waat see on ommeti üks naeru lugu, sina jooksed minust mööda, — sina oma wiltu tulp-jalgadega!“ kostis jānes. „Aga minu pärast, katsume küll, kui sul seks nii suur himu on. Mis siis peab kihla-we- damise hind olema?“ — „Üks kuld-tukat ja üks pudel õlut!“ wastas siil. — „Ol- gu nõnda!“ kostis jānes, lõõme kät ja hakkame kohe peale.“ — „Säh nüüd!“ rääkis siil, „ega sel asjal ommeti nii suur rut taga ole. Ma olen alles sõdmata. Enne seda ma pean weel koju minema ja pisut pruukosti pruukima. Poole tunni pärast olen mina jälle platsil!“ — Jānes oli sellega rahul, ja siil läks oma teed.

Tee peal mõttles siil ise enneses: „Jānes loodab oma pika jalgade peale, aga küll ma ika weel temast lasi saan! Küll tema on üks suur ja uhke mees, aga siiski laa üsna lorpi-lol, ja — wiimaks ika ta ju peab maksma!“

Kui siil sai koju saanud, siis rääkis tema oma naesele: „Maene, wõta rutu